

Якщо вона залишить його та знайде йому місце серед інших своїх дітей — він знищить їх усіх.

Вона знає це так само добре, як і його натуру. І ні з тим, ні з іншим нічого не можна вдіяти.

Він або вони.

Вихід лише один.

І все ж від цього у неї щемить у грудях.

Відмовитися від однієї дитини заради порятунку інших. Можливо, колись він навчиться не бути таким норовливим, але вона не може дозволити йому вчитися цьому поруч із нею.

За допомогою гігантського скрученого листка, зірваного з лісового гілля, вона кладе його на поверхню води, створюючи імпровізований човник. Вона чула, що води лагуни можуть бути цілющими — і, можливо, вони зможуть вилікувати його важку вдачу.

Це найменше, що вона може зробити. Єдиний шанс, який може йому дати.

Вона кладе немовля на воду. Листок опускається, вода обтікає його, і від цього він тремтить і плаче ще голосніше.

— Пробач, — промовляє вона до нього, а потім штовхає листок. Вода відносить маля геть.

Розділ 1

ПІТЕР ПЕН

Це, мабуть, сон наяву. Швидше нічний жах, аніж сон.

Коли я спав у своїй гробниці, іноді прокидався в повній, безмовній темряві й дивувався, чи я все ще перебуваю у світі снів. Можливо, це те саме, тільки замість темряви — золоте сяйво.

Це — єдина розумна відповідь.

Дінь-Дінь мертва. Я її вбив.

Не може бути, щоб вона стояла на моєму балконі та вимовляла моє ім'я.

— Привіт, Пітере Пене.

За мить майнула ціла вічність.

Крила Дінь-Дінь тріпочуть за її спиною. Їй стільки ж років, скільки було тоді, коли я її вбив. Безсмертна і нестаріюча, настільки прекрасна, якою не бувають мертві.

На ній та сама сукня, що й тієї ночі, коли я промовив ті доленосні слова. Сукня, зшита зі скелетованого листя, з квадратним вирізом на грудях і рваним краєм біля колін.

Навколо неї кружляє чарівний пилок та вкриває перила балкона, змушуючи їх виблискувати в сірому світлі.

— Дінь.

Я давно не вимовляв її імені, і звук з моїх вуст звучить як прокляття.

— Дінь-Дінь.

Вона посміхається до мене, й мені перехоплює дух.

— Як я рада тебе бачити, — каже вона.

— Як ти тут опинилася?

Її руки підхоплюють складки сукні, вона вигинає тіло в скромний S-подібний нахил. Тріпоче віями, дивлячись на мене.

— Ти сумував за мною, Пітере?

У мене замлоїло в шлунку.

Я не можу цього зробити.

Вона не може тут бути.

Дарлінг не варто її бачити, близнюкам не варто знати, що вона жива, а Вейн... Що ж, я знаю, що сказав би Вейн: «Позбудься її».

— Як ти тут опинилася, Дінь? — запитую я знову.

Я маю знати, яка магія привела її сюди. Чи не карає мене знову острів? Чи, може, це Тіллі дурить мене? Може, Рок? Чи має Рок здатність до створення ілюзій?

Паніка піднімається в моєму горлі, мов лава.

Я мушу її позбутися.

— Острів повернув мене назад, — відповідає вона, ступивши крок до мене. Я відступаю, а вона бурмоситься.

Був час, коли я міг потурати Дінь. Я давав їй усе, чого вона хотіла. Вона була моєю єдиною подругою, а я страшенно боявся залишитися без друга.

— Гадаю, що я маю стати подарунком для тебе, моїх синів та двору, — веде вона далі. Змахує крилами, і чарівний пилок підхоплює вихор, що кружляє навколо мене. — Трохи світла для твоєї темряви.

Шия вкривається холодним потом.

Я знову чую шепіт духів у лагуні.

«Занурений у темряву, переляканий світлом».

Але це? Це, мабуть, якийсь довбаний жарт.

Дінь може здаватися осяяною світлом, але вона завжди уособлювала темряву. Гадаю, саме тому ми так добре ладнали. Ми бачили одне в одному те, що рідко зустрічали в інших. Готовність виконувати брудну роботу. А іноді ми бралися за брудну роботу просто тому, що це було весело.

Який урок тепер намагаються дати мені духи?

Скільки кіл я маю перестрибнути?

Коли це закінчиться?

«Позбудься її.»

Я чую Вейна у своїй голові. Треба покінчити з цим. Що б це не було, це може призвести лише до більших неприємностей, а я утомився від неприємностей. Хочеться хоч раз побути у тиші. Хочу дихати. Хочу насолоджуватися своєю тінню. Хочу обіймати Дарлінг. Я хочу...

Я хочу спокою.

Ця думка застає мене зненацька. Це так несподівано, що у грудях щось пече. Щось схоже на сльози.

Я хочу просто спокійно лежати і ні про що більше не хвилюватися.

Я повернув свою тінь. Невже я мушу грати у ту ж гру?

Ні. Я, бляха, не буду цього робити.

Ще одна темна справа заради миру буде того варта, і духи знатимуть, що я більше не танцюватиму під їхню дудку, яким би збоченим жартом це не було.

Я переводжу подих, а потім промовляю слова, які запрягнувся ніколи більше не вимовляти:

— Я не вірю у фей, — кажу я.

Слова практично обпікають мій язик, ще більше, ніж тоді, коли я уперше вимовив їх та побачив, як Дінь помирає на моїх очах.

Тільки... цього разу її уста розтягуються в по-смішці, вона відкидає голову назад та сміється.

Розділ 2

РОК

Смі знаходить мене у барі, де я наливаю собі шот найкращого рому капітана. Коли темний напій наповнює склянку, повітря сповнюється ароматом прянощів та диму.

— Ти прокинувся! — каже вона.

— А ти, схоже, дуже рада мене бачити. — Я зустрічаюся з нею поглядом у дзеркалі над барною стійкою. По моєму обличчю все ще розмазана засохла кров, якою вкрита вся моя подерта сорочка.

Капітан не подбав про те, щоб переодягнути мене у чистий одяг.

У мене є непогана здогадка, чому він дозволив мені лежати у тому лайні, яке я сам наробив.

— Ти йому розповіла, еге ж? — Я уважно дивлюсь в очі Смі. — І він поїхав до Безмежжя.

Одна з переваг ситості звіра полягає у тому, що після цього моя інтуїція особливо сильна, а почуття надзвичайно загострені. І зараз я не відчуваю капітана. Шукаючи його у зоні своєї свідомості, я не знаходжу нічого, крім порожнечі.

Смі не відповідає, тож я підбурюю її ще більше.

— Він поїхав і не взяв тебе з собою? — цокаю язиком.

Вона схрещує руки на грудях. Сонячне світло вливається крізь освинцьовані вікна над її плечем, облямовуючи її яскравим золотистим світлом. Я не знаю, котра година — у будинку Гака немає годинника, а я, здається, загубив свій. Але гадаю, що уже трохи по дев'ятій ранку. Коли я востаннє їв? Як довго я був без свідомості? Для мого виду звичайний бенкет може призвести до кількадечного сну. Але це був не звичайний бенкет, а я не звичайна людина.

— Так, я розповіла Джеймсу! — каже Смі. — Він подався за нею, а я вирішила лишитися.

Ми обоє знаємо, що в цій історії є щось більше, але мені начхати на їхні дріб'язкові чвари. Мені просто потрібно знати, як це впливає на мене. І у цьому твердженні є лише одна частина, яка має якийсь стосунок до мого майбутнього.

Він подався за нею.

Венді Дарлінг.

Якщо він знайде її першим, я здеру плоть з його кісток.

Я перехилила склянку, осушуючи її. Опік від алкоголю допомагає тримати спалах гніву під контролем. Капітан поїхав, і тепер мені потрібен план. Немає сенсу втрачати свій довбаний глузд, мов якийсь дурний шмаркач.

— Як давно? — запитую я Смі.

Вона випинає стегно, руки все ще схрещені.

— Скажи мені, що ти зробиш з ним, якщо знайдеш його першим?

— Хіба має значення, скажу я тобі правду чи збрешу? Навіть не упевнений, чи повіриш ти мені.

— Я зрозумію, якщо ти збрешеш.

— Гарзд. — Наливаю ще одну порцію та повертаюся до неї обличчям. — Правда у тому, що я ще не впевнений. Все залежить від обставин. Але я, мабуть, заколю його просто заради розваги.

Вираз обличчя Смі не змінюється кілька довгих секунд. Мені подобається здатність цієї жінки ніяк не демонструвати своїх почуттів. Я ніколи не використовував слово «кам'яна» для опису жінки, але Смі точно перетворилася б на мармурову статую, якби захотіла.

Через якусь мить вона підходить, бере склянку з моєї руки та ставить її на барну стійку, хоча я ще навіть не встиг допити.

— Хочеш знати, що я про тебе думаю? — запитує вона.

— Не особливо.

— Я думаю, що тобі байдуже багато на що.

Опускаю на неї очі, намагаючись оцінити її погляд. Я відчуваю жалість, а жалість мені не до вподоби.

— Тобі байдуже, — не відступає вона, — бо думаєш, що байдужість — це броня. Якщо нічого не має значення, то й боліти нічому.

У спині щось стискається в тугий вузол, змушуючи мене рухнути з місця.

— Знаєш що? — каже Смі. — Якщо ти звик нічого не цінувати, то те одне, що справді стане важливим, розіб'є тебе, коли ти це втратиш.